

3. Zarzut trzeci dotyczący niezbadania istotnych okoliczności faktycznych i braku wydania decyzji na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC pojęcia „znacznego pakietu akcji” poprzez błędne obliczenie i przypisanie praw głosu i udziałów w kapitale oraz poprzez błędną ocenę faktów z tym związanych.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC kryteriów oceny określonych w art. 23 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾ oraz niemieckich przepisów transponujących zawartych w § 2c ust. 1 lit. b zdanie 1 Kreditwesengesetz (niemieckiej ustawy o bankach).
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności praw strony skarżącej do życia rodzinnego i małżeństwa (art. 7, 9 i 33), zasady niedyskryminacji (art. 21), domniemania niewinności (art. 48) i prawa własności (art. 17).
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

- (¹) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnie zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013 L 287, s. 63).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Mincu Pătrașcu Brâncuși/Prokuratura Europejska

(Sprawa T-385/23)

(2023/C 321/60)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Constantin Mincu Pătrașcu Brâncuși (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat A. Șandru)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o odesłaniu sprawy oraz jej częściowym umorzeniu wydanej przez stałą izbę Prokuratury Europejskiej w dniu 8 grudnia 2022 r. w sprawie EPPO nr I.130/2021, na mocy której Prokuratura Europejska postanowiła skierować do sądu sprawę, w której skarżący jest stroną oskarżoną, w zakresie w jakim stała izba nie składa się z minimalnej liczby prokuratorów europejskich wymaganej przez prawo Unii oraz że naruszone zostały przepisy dotyczące składu stałych izb uregulowane w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r.;
- [skarżący] podnosi zarzut niezgodności z prawem regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej ze względu na to, że jest on sprzeczny z art. 10 rozporządzenia w sprawie EPPO oraz zarzut niezgodności z prawem przepisów regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej, które są sprzeczne z TFUE i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EPPO poprzez wydanie zaskarżonej decyzji.

Zaskarżona decyzja stałej izby nr 10 została zasadniczo wydana z naruszeniem art. 10 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej („EPPO”), które w odniesieniu do składu stałej izby nakłada obowiązek posiadania dwóch stałych członków wraz z prezesem stałej izby.

2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej.

Mając na uwadze, że według Prokuratury Europejskiej wystarczy, aby przy wydawaniu zaskarżonej decyzji stałej izby przestrzegano przepisów art. 23 ust. 5 regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej, skarżący podniósł na podstawie art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem owego przepisu regulaminu wewnętrznego, ponieważ jest on sprzeczny z art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EPPO, który nie zezwala na odstępstwa.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Teva/Komisja

(Sprawa T-393/23)

(2023/C 321/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Teva GmbH (Ulm, Niemcy) (przedstawiciele: Z. West, S. Love i G. Morgan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez skarżącą jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 2 maja 2023 r. (opublikowanej w maju 2023 r.) zmieniającej pozwolenie na dopuszczenie do obrotu udzielone decyzją C(2014) 601 (final) dla produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Tecfidera – Fumaran dimetylu”, a także wszelkich późniejszych decyzji w zakresie, w jakim utrwalają lub zastępują one tę decyzję, w tym jakichkolwiek następczych działań regulacyjnych w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, oparty na twierdzeniu, że Komisja Europejska nie dochowała prostego terminu do spełnienia istotnego wymogu, niezbędnego do uzyskania przedłużenia ochrony rynkowej na podstawie art. 14 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (¹):

- przedłużenie ochrony obrotu do jedenastu lat może zostać przyznane, jeżeli pozwolenie na nową wskazówkę terapeutyczną zostało wydane podczas pierwszych ośmiu lat od udzielenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu;
- Biogen powinien był uzyskać pozwolenie na nową wskazówkę podczas pierwszych ośmiu lat od udzielenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu dla produktu Tecfidera;
- pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla produktu Tecfidera zostało wydane w dniu 30 stycznia 2014 r. i stało się skuteczne z dniem 3 lutego 2014 r. Jednakże decyzja Komisji o udzieleniu pozwolenia na nową wskazówkę terapeutyczną została wydana dopiero w dniu 13 maja 2022 r. (ponad trzy miesiące po zakończeniu pierwszego ośmioletniego okresu);